

Elizabeth Kauffman Bush

**AMERICA'S
FIRST
FROGMAN**

The Draper Kauffman Story

Foreword by President George H. W. Bush

Szeretettel ajánlom ezt a könyvet férjemnek, Pres-nek, akit Draper oly nagyon csodált, és akinek bátorítása nélkül ez a történet soha nem lett volna megírva.

– *E. K. B.*

Előszó

Ez a könyv egy igazi amerikai hősről szól. „Kötelességről, becsületről és hazáról” szól. Szolgálatról és áldozatról szól.

Amikor Draper Kauffman tengernagy húga, a sógornóm arra kért, írjam meg ezt a rövid bevezetőt, félretettem a szokásomat, hogy nem írok előszavakat vagy fülszövegeket könyvekhez. Draper Kaffman tengernagy iránti nagy tiszteletem miatt tettem így, akiről ez a könyv íródott.

1944 nyarán a torpedóbombázó századom, a VT-51 a USS San Jacinto repülőgép-hordozón állomásozott, a guami és saipani partraszállásokat fedezve. Élénken emlékszem azoknak az erős ellenséges tűzzel szemben partra menő tengerészgyalogosoknak a látványára. Emlékszem, elég önzően azt gondoltam: „Hála Istennek, pilóta vagyok, nem egyike azoknak a tengerészgyalogosoknak, akik ott mennek szembenézni a pokollal. Egy óra múlva megint a hajón leszek tiszta ruhában, remek szálláson és remek kajával, ezek a srácok meg próbálnak majd előrenyomulni száz métert az ellenséges tűzzel szemben.”

Amit ez a tizenkilenc éves haditengerész pilóta nem tudott akkoriban, az az volt, hogy mi történt, mielőtt a tengerészgyalogosok partra szálltak. Semmit sem tudtam a békaemberekről, semmit sem azokról a bátor víz alatti férfiakról, akik bátran kikövezték az utat a tengerészgyalogosoknak.

Nem voltam tudatában, hogy Draper Kauffman, akit alig ismertem akkoriban, nem csak úttörő volt a területen, de félelmet nem ismerő vezető is, aki kockára tette az életét az emberei mellett, akiket kiképzett, és akiket vezetett a veszélyben.

Ez a könyv mesél a víz alatti romboló csapatok hősiességéről. Mesél Draper franciaországi 1940-es szolgálatáról is, a németek fogságába kerüléséről, és férfiak egy valóban bátor csoportjáról a brit haditengerészetben 1940-41-ben, akik hatástalanították a német időzített bombákat és aknákat.

1941-ben átvezényelték az Egyesült Államok Haditengerészetéhez, ahol létrehozott egy tűzszerész csapatot, ismét önzetlen, bátor önkéntesekhez csatlakozva ebben a továbbra is halálos munkában.

Mesélve a bátyja szolgálati életéről és elszántságáról, Beth Bush az áldozatot és a hősiességet is definiálja.

Költői a kérdés: „Hol találunk ilyen embereket?” A válaszom az, hogy amikor válság adódik, az Egyesült Államok mindig találni fog ilyen embereket. Megtaláltuk őket a Sivatagi Viharban, Vietnamban és Koreában. Kétségtelenül megtaláltuk őket a II. világháborúban és most megtaláljuk őket Afganisztánban és Irakban. Draper Kauffman egy ilyen ember, aki becsületet és elismerést hozott az egyenruhára, amit viselt.

Éjjel és nappal a hazája szolgálatára szentelte az életét. Igazi vezető volt. Mindig az embereit tette az első helyre. Korán és gyakran ment be. A saját bátorságával vezetett. Draper Kauffman, a büszke amerikai haditengerész tiszt, határozza meg nekem, hogy miről szól a haza szolgálata.

Nagyon büszke voltam, hogy egyszerű fregatthadnagy voltam a haditengerészetben a II. világháború alatt. Ott első kézből tanultam a haza szolgálatáról. És sokat megtanultam az áldozatról és a hazafiságról.

Sokkal később az Egyesült Államok elnökeként büszke voltam, hogy a fegyveres erőink főparancsnoka lettem. Mindkét megtestesülésben erősödött a nagybecsülésem azok iránt, akik szolgáltak, a nagybecsülésem az igazi hősök iránt. Az amerikai katonaság iránti tiszteletem nem ismer határokat.

Draper Kauffman tengernagy szolgálat iránti elkötelezettsége és kivételes pályafutása megerősítette a véleményemet kötelességről, becsületről és hazáról.

Ki mondja, hogy nincsenek amerikai hősök? Draper Kauffman igazi hős volt. Ebből a könyvből megtudjuk, miért.

George H. W. Bush

Bevezetés

1942 júliusában a Time magazin leközölt egy cikket egy amerikaiáról, aki belépett a brit haditengerészetbe. Elmesélte, hogy 1941 novemberében a londoni Savoy Hotel halljában néhány riporter hogyan kezdett csevegni egy amerikaival, aki, figyelték meg, a Királyi Haditengerészet egyenruháját viselte. A riporterek tudni akarták, miért. Az amerikai elmondta, hogy pontosan egy éve volt a Királyi Haditengerészetben, és másnap az Államokba megy egy hónap szabadságra.

„Haditengerész tiszt lennék – mondta a fiatalember –, de nem engedtek tengerre menni!” Szemüveget hordott, és egy hallgatás után hozzátette: „Rossz szem. Kidobtak az amerikai haditengerészetből.” Keserű volt a hangja. „Parti szolgálatra fogtak, azokat a nyavalyás földi aknákat dajkálva. Semmi olyan, amit a pilóták csinálnak” – morogta.

A pilóták csendben egymásra néztek. Tudták, hogy Nagy-Britanniában a földi akna szolgálathoz legalább akkora bátorság kellett, mint egy vadászpilótának.

A neve Draper Kauffman volt, mondta, és az apja James L. Kauffman ellentengernagy volt, az Egyesült Államok Haditengerészete Mexikó-öbölbeli védelmének akkori parancsnoka.

„Hű de sok jót tett velem az a kapcsolat – mondta Kauffman hadnagy. – Közvetlenül azután romlott el a szemem, hogy végeztem Annapolis-ban.”

A cikk így végződött: „Miközben Kauffman hadnagy szabadságon volt az Egyesült Államokban, a japánok megtámadták Pearl Harbort. Az amerikai haditengerészet aztán elég jónak találta Draper Kauffman szemét és tapaszt-

talatát a háborúhoz. Múlt héten Knox miniszter Haditengerészeti Kereszttel tüntette ki Kauffman tartalékos hadnagyot kivételes hősiességért. A tette: hatástalanított és megvizsgált egy éles 500 fontos japán bombát, ami nem robbant fel, amikor becsapódott egy katonai repülőtérré Hawaii-on, múlt év december 7-én.”

Draper Laurence Kauffman a bátyám volt, és az a Haditengerészeti Kereszt csak egy volt a kitüntetések sorából, ami egyedülállóvá tette a karrierjét. Ez Draper Kauffman története, aki 1933-ban végzett a Haditengerészeti Akadémián, de nem kapott tiszti kinevezést rossz látóképesség következtében, és aki a szerencsétlen kezdés dacára később hős lett a II. világháborúban, tengernagy, és – ironikus módon – az Egyesült Államok Haditengerészeti Akadémiájának igazgatója. Ez egy beszámoló egy haditengerészeti pályafutásról, ami nem csak sikeres volt, de biztosan az egyik legszokatlanabb is az Egyesült Államok Haditengerészetének krónikájában.

Miután távozni kényszerült a haditengerészetből 1933-ban, Drapert egy New York-i gőzhajó társaság, a U.S. Lines alkalmazta, amely Németországba küldte ugyanakkor, mint amikor Hitler formálta annak az országnak a kollektív gondolkodásmódját. Draper mélyen gyökerező reakciója a náci Németországban kibontakozó eseményekre formálta az elkövetkező években az életpályáját. Ez készítette, hogy a háborús Franciaországba utazzon, ahol az Amerikai Önkéntes Egészségügyi Csoportban szolgált, és ahol foglyul ejtették a németek; brit haditengerész tiszttá lett és végül, amikor az Egyesült Államok rosszul ébredt Pearl Harborban, megint az amerikai haditengerészet akoljában találta magát. Draper az ezt követő pályafutása során felállította a haditengerészet első tűzszerész és víz alatti romboló iskoláit, és később UDT¹ parancsnokként szolgált a Csendes-óceánon, ami remek vezetői képességről és múlhatatlan elszántságról szóló történet.

¹ Underwater Demolition Team – Víz Alatti Romboló Csapat

Ez Draper Kauffman családjával való kapcsolatának is a története – elsősorban az apjával, James Laurence Kauffman tengernaggyal, akinek lenyűgöző pályafutása volt a saját jogán, és aki erőteljesen befolyásolta Draperé alakulását.

Mind a bátyám, mind az apám tehetséges vezető volt. Apa a nagy szerelmeire – a tengerre és a hajókra, főleg a rombolókra – összpontosította a tehetségét, és tisztek nemzedékét inspirálta, akik felszíni hajókon parancsnokoltak. Draper nagyszerű volt csoportok forradalmasításában és új szervezetek semmiből történő létrehozásában. Mélyen szerette a haditengerészetet, és úgy tartotta, hogy a legjobbat hozta ki az emberekből. Nem véletlen, hogy a Haditengerészeti Akadémia Vezetői Díját Draper Kauffmanról nevezték el.

Mindkét embernek néhol úgy tűnt, mellékvágányra terelődött a haditengerészeti pályafutása, és mégis zászlóstisztek lettek. Mindkettejüknek szenvedélye volt a parancsnoklás. Élvezték a szerepet, hogy az övék volt a végső felelősség és nem örültek, ha nem állt meg náluk.

Mindketten elég szerencsések voltak, hogy támogató feleségük volt, akik élvezték a haditengerész élet kihívásait, akik rendkívülien alkalmazkodtak a megoldásukhoz, és akik haditengerész feleségek több nemzedékére voltak befolyással, amelynek véghezvitelét nem vették könnyen.

Mindketten mélyen hittek a hazájuk szolgálatában; mindketten jövedelmező civil állásokat utasítottak el, hogy a haditengerészetben maradjanak. Mindketten hitték, hogy a lehetőség „a különbséget jelenteni” sokkal nagyobb jutalom volt a hírnévnél vagy a vagyonnál. Draper fia, ifjabb Draper egyszer viccelődve megrótta az apját, amiért nem használta fel hírnévhez és vagyonhoz a feltűnő háborús szerepét. Az apja azt válaszolta, ritka volt, ha valaki lehetőséget kapott egy fontos módon szolgálni a hazáját – hogy csak a lehetőség sokkal többet ért a vagyonnál, és a hírnévnél sokkal maradandóbb örökséget hagyott hátra. Ez olyan hit volt, amiben osztozott a saját apjával, ami mindenekfelett meghatározta az életüket.

A könyv írásában az információ alapja Draper elbeszélte története volt, John Mason programja alatt feldolgozva az Egyesült Államok Haditengerészeti Intézetében. Dr. Mason mélyen intelligens, érzékeny megközelítéssel bírt az elbeszélte történelemhez, és remek kapcsolatba került Drapperrel. Az elbeszélte történetet így fejezte be: „Ezek az interjúk találó és lényegre törő beszámolók egy dinamikus, újító tisztról, egy különösen humanitárius és nagyon szerethető emberről!” Igénybe vettem számos beszédet, levelet és cikket is Drapertől és Draperről.

Draper Franciaországban töltött idejéről szóló első fejezet írásához a forrás J. A. Frécaut ezredes volt, akivel volt szerencsém Elzász-Lotaringiában találkozni, miközben a saját kutatását végezte a háborúról. Elkísért minket a férjemmel, Pres-szel és Draper lányával, Kelsey Kauffmannel a falvakba, ahol Draper a mentőautóját vezette. Frécaut ezredes elvitt minket a Lunéville-i német hadifogolytábor helyére is, ahol a bátyámat őrizték. Amikor befejezte a saját kutatását a háborúról abban a régióban, jószívűen küldött nekem egy példányt a „La Vie en Lunéville, 1939-1945” címen publikált beszámolójáról.

A britanniai bomba- és aknahatástalanításról szóló második fejezethez értékes segítséget kaptam olyan emberektől, akik részt vettek abban a veszélyes munkában – emberektől, akik rendelkeztek az utánozhatatlan brit adottsággal a bagatellizálásra, és akik túlzottan szerények voltak, bár sokukat kitüntették Nagy-Britannia tekintélyes György-keresztjével: John Ouvry és Horace Taylor korvettkapitányok, Roger Lewis sorhajókapitány, Geoffrey Thistleton-Smith tengernagy, A. B. Waters százados és J. D. Hudson őrnagy. Arthur Hogben őrnagy, a *Designed to Kill* szerzője, volt kedves körbevezetni a London melletti robbanóanyag múzeumban, ami mintapéldányoknak ad helyet a Hitler által Britanniára zúdított német bombákból és aknákból. A HMS Vernonon is körbevittek, és meglepett, hogy az ottani emberek még mélyen érintve vannak a tüzszerész munkában. Hasznos látogatásokat tettem Moe Archernél is, aki a bátyámmal dolgozott egy George

aknán Angliában és később Pearl Harborban, és Philip Davidnél, szintén röviden Angliában, aki később Draper nyomdokába lépett, mint az Egyesült Államok Haditengerészete Tűzszerész Iskolájának vezetője. Philip megírta az iskola történetét, amit volt szíves kölcsönadni nekem.

A későbbi fejezetekért hálás vagyok James Barnes-nak és a floridai Fort Pierce-ben lévő UDT-SEAL Múzeum igazgatóságának, amiért hozzáférést adtak a forrásanyagokhoz. H. T. Aldhizer ügyvezető igazgató precízen levett fényképeket a múzeum falairól záróra után, és lefénymásolta őket nekem. Őszinte hálával tartozom Bob Marshall bizottsági tagnak is, aki a csendes-óceáni háború idején a UDT-5 parancsnokhelyetteseként szolgált, melynek Draper volt a parancsnoka, és aki a bátyám mellett harcolt. Bob számtalan részletbe avatott be és felidézett néhány vicces történetet. Draper felesége, a sógornóm és legjobb barátnóm, Peggy Tuckerman Kauffman adta meg a szükséges támogatást, amikor először elhatároztam a könyv megírását. Sajnos meghalt hamarosan a bátyám után. Mennyire hiányzik, és mennyire szeretném, ha itt lenne, amikor férjének története formát öltött. Draper legidősebb lánya, Cary (a baba a könyvben), egy imádott unitárius lelkész, időről-időre szívesen vett tanácsal látott el; sajnos ő is meghalt. Draper fia, ifjabb Draper Laurence Kauffman, és lánya, Kelsey Kauffman – mindketten doktorok és jegyzett írók – rendkívül nagylelkűek voltak a segítségükkel. Azokra a feljegyzésekre is támaszkodtam, amiket ifjabb Draper felesége, Susan vetett papírra, amikor a bátyám még élt, a feledhetetlen történeteit mesélve.

Pres és a gyerekeink voltak az inspiráció forrásai. Az évek során a lányunk, Kelsey Bush-Nadeau háttérkönyveket talált, amelyek felbecsülhetetlenek voltak számomra, amikor írtam, és a fiunk, Jamie Bush fáradhatatlan szószóló volt, megismertetett Hugh Hewitt-tel, egy íróval és televíziós-rádiós műsorvezetővel, és Hewitten keresztül Merril Bartlett és Michael Levin írókkal. A fiunk és Draper unokája, Prescott Bush III elgondolkodtató megjegyzéseket rögzítettek a bácsikájukról.

A családnál tartva ki akarom fejezni különleges hálámat Pres öccsének, George Bushnak. Volt elnököket elárasztanak kérésekkel, hogy promótáljanak könyveket, és bár George elvből elutasít ilyen kéréseket, kegyesen beleegyezett, hogy megírja az előszót ehhez a könyvhöz. George remek kapcsolatban volt a bátyámmal; ő mondta a beszédet számos előtte tisztelgő eseményen, köztük a USS Kauffman irányított rakétás fregatt keresztelőjén, amit Draperről és az apámról neveztek el.

Nagyon hálás vagyok olyan embereknek is, mint Robert Eigell, Jim Warnock, Dan Dillon, Tony Watson és Bruce Beame, akik, amikor meghalották, mit írok, rögzítették az emlékeiket Draperről, amelyek közül néhány utat talált ezekre az oldalakra.

És aztán ott van Peter Blanchard hozzájárulása. Peter mindig ügyeletben volt megszeliđíteni a szövegszerkesztőmet és megakadályozta, hogy kihajít-sam az ablakon. A számítógépes szaktudása és egy nő iránti – aki kézirást tanult – türelme nélkül tollal fogalmaztam volna meg a kéziratot.

Három ember a legnagyobb felelős azért, hogy ez a könyv civilizált állapotba került. Az első Al Viebranz. Az első néhány vázlat megírása után elbátortalanodtam és készen álltam meghátrálni az egész vállalkozástól. Aztán Al, egy szomszéd és barát, valamint jegyzett író, elolvasta és annyira kíváncsivá tette a történet, hogy felajánlotta, megmutatja, hogyan állítsam össze a dolgokat. A hozzáértésének, ügyességének és lelkesedésének köszönhetően visszatértem a munkához.

De továbbra sem voltam elégedett, és Al értette, mit éreztem. A barát és író William Ewald megkérte író barátját, Edward L. Beach sorhajókapitányt (a Csendben fut, mélyen fut szerzőjét), hogy adjon nekem tanácsot. Beach sorhajókapitány a haditengerészetben szolgált az apámmal, akiről elmesélt néhány csodálatos történetet. Összeismertetett Constance Buchanannel, aki nagyszerű szabadúszó szerkesztő, és akivel öröm dolgozni; ő segített csaknem végső formába önteni a kéziratot, hogy a Haditengerészeti Intézet

nyomdájába kerüljön, ahol Paul Widerson szerkesztőnek csodálatos tehetsége van elvezetni a kiábrándult szerzőket a publikációig.

Végül a legfontosabb, ott van a végtelenül türelmes férjem, Pres, aki kérdés nélkül támogatott, amikor úgy tűnt, örökké írok. Pres mindig ott volt, hogy segítsen kiválasztani a megfelelő szót vagy kifejezést, ami egy csodálatos tehetsége. Draper sztorija iránti lelkesedése sosem gyengült (sógorok még nem állhattak közelebb egymáshoz), és ez minden másnál jobban mozgásban tartott a célig.

Az anyjáról szóló, Clementine Churchill: *The Biography of a Marriage* című könyvének előszavában Mary Soames így ír: „A szüleimről írás egy különös hatása, hogy ahogy az idő és a könyv halad, jómagam a kulisszák mögött lévő megfigyelőből tanúvá válok a történetben, és »véletlen« mellékszereplővé eseményekben, amelyek formálták és mozgatták mindnyájunk életét.” Pontosan így éreztem, miközben elmélyedtem a bátyám karrierjében. Kezdetben minimálisra fogtam a jelenlétemet. Aztán rájöttem, hogy Draper történetét nem lehet elválasztani az én történetemtől, vagy a családunk többi tagjától – vagy igen, azoktól az eseményektől, amelyek oly sok millió életet formáltak a II. világháború alatt. Mrs. Soames-hez hasonlóan mellékszereplő lettem a kor zűrzavarában.

Persze nagy különbség van a mellék- és a főszereplő között. Időről időre Draper bátyám a küzdelem közepére helyezte magát – Franciaországban, Nagy-Britanniában és különböző helyeken a hatalmas Csendes-óceánon. Mindez végső próbára tette a jellemét, és mindannyiszor állt a kihívás elé. Draper karizmával és ösztönrel született; az idők során dinamikus és kitűnő vezető lett. Draper bátorsága fertőző volt; azok, akik követték, olyan bátrak lettek, mint ő. A háborúban aktív szerepet játszó Draper Kauffman megtette a részét a jövő formálásában, és mindenekelőtt ez ösztönzött, hogy megírjam ezt a beszámolót a II. világháború alatti és utáni figyelemre méltó szolgálatáról.

AMERIKA ELSŐ BÉKAEMBERE

1

Egy mentősofőr Elzász-Lotaringiában

1940. május 10-én kora reggel – nem sokkal éjfél után – Draper Kauffman munkára jelentkezett a francia Elzász-Lotaringia tartományban. Az első napja volt, hivatalosan, mentősofőrként a francia hadseregnél. A döntést, hogy Franciaországba megy, a közvetlen családtagjaira nem is gondolva hozta meg. „ÁLLÍTSD MEG AZONNAL!” – sürgönyözött az anyja a tengeren lévő apjának, amint neszét vette Draper szándékának. Belekeveredett egy háborúba, amihez az Egyesült Államok nem akarta, hogy köze legyen. De James Laurence „Reggie” Kauffman sorhajókapitány semennyi szigorú dorgálással nem tudta meggyőzni a fiát, hogy kanyarodjon el a rázós úttól, ami felé tartott. Ahogy az anyja mondta egyszer Draperről: „Mindig azt mondja: »Igen, kedves«, aztán pontosan azt teszi, ami neki tetszik.”

Kauffman első napja mentősofőrként történetesen ugyanarra a napra esett, amikor Nyugat-Európa szétszakadt varrás mentén. Május 10-én német seregek megszállták Hollandiát, Luxemburgot és Belgiumot, áttörve a járhatat-

lannak tartott ardenneki erdőn Franciaország felé. Hitler 1940. májusi lépései a legtisztább jelei voltak annak, hogy mit tervezett Európával. 1938-ban a Führer annektálta Ausztriát és megszállta Csehszlovákiát, és sikerült megindokolni a tetteit Franciaországnak és Nagy-Britanniának, melyek, alig húsz évvel a nagy háború és fiatal emberek csaknem egy teljes nemzedékének elvesztése után igyekeztek fenntartani a békét bármi áron. 1939 szeptemberéig, amikor Hitler bevonult Lengyelországba, amellyel Franciaországnak és Nagy-Britanniának szerződése volt, azok az országok nem érezték készletét, hogy hadat üzenjenek Németországnak. A hadüzenetnek azonban nem volt hatása Lengyelország sorsára; fegyveres szövetséges támogatás nélkül az ország gyorsan megadta magát.

Zavart csend borult Európára, egy nyolc hónapos tűzszünet, ami Angliában és az Egyesült Államokban furcsa háborúként, Franciaországban drôle de guerre-ként lett ismert. A csend leple alatt Hitler megszilárdította a szerzeményeit – kifosztva erőforrásaiból a területeket, amiket megszállt vagy lerohant, egész gyárat telepítve át munkások százaival együtt Németországba, koncentrációs táborokat felállítva és megerősítve a háborús képességeit és védelmeit. Ma nehéz elhinni, hogy a színpalak mögött zajló tevékenységről milyen kevés jutott el a világhoz, vagy inkább a világ milyen vaskalapos volt a vágyálomban. A „ne láss” hozzáálláshoz kevesebb köze volt a Hitler által elhallgattatott sajtónak, mint a háborúba és hanyatlásba belefáradt világnak.

A furcsa háború alatt a Führer egyik erőfeszítése volt a Siegfried-vonalként ismert védelmi rendszer kiépítése. A Siegfried-vonal a francia-német határ mentén húzódott, csaknem párhuzamosan Franciaország saját védelmi vonalával, a Maginot-vonallal. Néhány helyen, köztük Elzász-Lotaringiában, ahova Draper Kauffman hamarosan került, a két vonal alig tizenöt kilométerre volt egymástól. A Siegfried-vonal abba a hitbe ringatta a franciákat, hogy Hitler állásvédelmek háborúját akarta vívni. Távolról sem. A francia katonai vezetők tudtán kívül a Führer szándéka az volt, hogy gyors, ag-

resszív támadást indít Franciaország megszállására, és hogy az erői zömét a Maginot-vonal körül, nem azon keresztül, küldi be.

A Maginot-vonal erősítések sorozata volt Franciaország keleti részén, ahol az ország Svájc, Németország és Luxemburggal volt határos. Ez a bonyolult defenzív védelem hatszintes földalatti erődökből, kiserődökből, laktanyákból, kórházakból, erőművekből, kisvasutakból és kazamatákból állt, keletre, a potenciális ellenség felé álló lövegekkel. A francia kormány irdatlan költségekkel építette az I. világháború után, és meggyőzte a népet, hogy áthatolhatatlan volt. A francia katonaság olyan biztonságban érezte magát ezzel a kanyargó acél és beton kolosszussal, hogy felhagytak az újoncozással és elhanyagolták a fegyverzet korszerűsítését – egyetlen harckocsijuk sem volt. A furcsa háború alatt a francia hadsereg Maginot-vonalon állomásozó hadosztályai nem tettek kísérletet a Saar-folyó német részének ágyúzására, ami iparosodott volt, és könnyen elérhető a nehéztüzérségükkel. Igazából a franciák alig tettek többet a Siegfried-vonal puhatolásánál Saarbrücken környékén, Északkelet-Franciaországban. Az elfogott német katonák azt állították, nem volt tudomásuk arról, hogy a hazájuk hadat üzent volna Franciaországnak – ami csak megerősítette a francia hadsereg biztonságérzetét.

A Maginot-vonallal az volt a baj, hogy északnyugaton véget ért röviddel az állítólag járhatatlan ardenneki erdő előtt. Ez, mint azt az események bizonyították, végzetes tévedés volt. 1940. május 14-én a német hadsereg hadosztályai, amelyek áttörtek az Ardenneken és Sedannál átkeltek a Meuse-folyón, könnyedén átkarolták a Maginot-vonalat, míg további hadosztályok a vonalat támadták, hogy a francia hadsereg egységeit lekötve tartsák Kelet-Franciaországban. A hadosztályok, amelyek áttörtek Sedannál, gyorsan előrenyomultak a La Manche-csatorna felé. Június elejére a németek kiűzték a brit, francia és belga csapatokat, és ellenőrzésük alá vonták Észak-Franciaországot. Azon a ponton Hitler felhagyott a próbálkozással, hogy elvágja a védekező csapatokat a tengertől, kímélve az értékes páncélosait a

déli előretöréshez Franciaországon keresztül, és a megfutamított szövetséges hadosztályokat evakuálták Dunkerque-nél.

Miután Észak-Franciaországban elérték céljaikat, Hitler A és B hadseregcsoportjai széles arcvonalon megindították a támadásukat dél felé, míg a C hadseregcsoport folytatta a Maginot-vonal támadását keleten, közte ott, ahol Draper Kauffman Elzász-Lotaringiában állomásozott, Saarbrückentől délre.

1940. május 10-én, miközben Hitler megkezdte az első támadását Nyugat-Európa ellen, Kauffman mentős szolgálatra jelentkezett. Sarre-Union városa közelében állomásozott, körülbelül 15 kilométerre a Maginot-vonaltól.

Nem hagyományos úton érkezett oda. Kauffman 1933-ban végzett a Hadi-tengerészeti Akadémián, de nem kapott tiszti kinevezést, amikor nem felelt meg a szemészeti vizsgán. Dolgozni kezdett a U.S. Lines Gőzhajózási Társaságnál New Yorkban, ahol jó állása volt, amit élvezett – amíg el nem küldték 1939 elején helyettes operatív menedzserként a berlini irodájuk ellenőrzésére. Ott ijesztően veszjóslónak látta Hitler hatalmas hadseregét. Leghalványabb kétsége sem volt, hogy Németország háborúra készült. Amikor az valóban megtörtént, Kauffman belépett az Amerikai Önkéntes Egészségügyi Csoportba, mert akkoriban az Egyesült Államok erős elszigetelődési politikája mellett ez tűnt az egyetlen megoldásnak, hogy eljátszhasa a maga segítő szerepét Hitler előretörésének lassításában. Márciusban érkezett Párizsba és átment a mentősofőr kiképzésen.

Május 10-én önként jelentkezett, hogy elmegy egy előretolt őrsre, ami 10 kilométerrel a Maginot-vonalon túl, 6 kilométerrel Hitler Siegfried-vonala előtt, a két vonal közötti senkiföldjén volt, ahol a francia hadseregből egy önkéntes csoport járőrözött, amit úgy hívtak, Corps Franc. A Corps Franc elit harcosok rendkívüli gyűjteménye volt – „a legbátrabb csoport, amellyel valaha összefutottam” írta később Kauffman egy ritka, húszoldalas, a családnak hazaküldött levelében. Akkoriban az anyja és a húga Kaliforniában éltek; az apja egy romboló osztály parancsnoka volt a Karib-tengeren. „Vagy elfogadott a Corps Franc, vagy nem fogadott el – folytatta Kauffman

–, és a kettő kilométerekre volt egymástól.”A következő borzalmas hetekben, miközben a francia katonák elhárították a Maginot-vonal elleni német támadásokat, Kauffmant a Corps Franc tagjai által tanúsított vitézség és kitartás lelkesítette. „Nem volt olyan, amit ne tettek volna meg érted – írta. – Ha a járőr egyik tagja csapdába esett és volt öt másik, azok nekimentek ötven németnek, hogy megpróbálják kiszabadítani azt az egyet, aki csapdába esett.”

Draper Kauffman számára az azon az őrson töltött első nap volt az igazi tűzkeresztség. A Corps Franc két tagja jött sebesen kerékpárral, kiáltozva, hogy sok sebesültjük volt Frauenberg közelében és egy mentőt kértek, hogy értük menjenek. Kauffman jelentkezett a feladatra és fő sebesültvivőnek választotta egy Gauvoi nevű férfi, aki a legnyugodtabbnak látszott az önkéntesek közül. „Soha nem tettem volna, ha tudtam volna, milyen lesz – vallotta be Kauffman a levelében. – Annyi gránát robbant az úton előttünk... hogy az egyetlen ösztönöm az volt, hogy a lehető leggyorsabban hajtsak és tényleg majdnem összetörtem a kocsit. Amikor felvettük a sebesülteket, a kísérő higgadtan arra kért, vezessek lassabban, nehogy összerázzam őket. Tartottam a húsz kilométer per óra alatti sebességet – bár nekem úgy tűnt, azon az úton minden másodperc növelte az esélyeiket, hogy tényleg belehalnak. Miután átraktuk őket másik mentőautóra, hogy kórházba vigye őket, a sofőrülésben ültem és elkezdtem remegni, mint a falevél.” Attól a pillanattól Kauffman megértette, hogyan dermedhetett le egy gyalogos, és hogyan futott el egy katona.

Míg összeszedte magát, további Corps Franc emberek jöttek sietve az úton kerékpárokkal, és kérték, hogy ismétlje meg. El akarta utasítani. „Biztosan megteszem, ha francia lettem volna – jelentette ki őszintén – vagy egy amerikai amerikaiakkal, de nem igazán hozhattam szégyenbe magunkat előttük. Soha nem fogok úgy félni vagy úgy émelyegni, de azt hiszem, lepleztem, hogy azt higgyék, vidáman jelentkeztem. A második út ugyanolyan rossz volt, mint az első, borzalmas sebesültekkel, akiket fel kellett venni és elszál-

lítani. Mellékesen Gauvoi meg én egyaránt Croix de Guerre²-t kaptunk azokért az utakért. De akkor fontosabb volt, hogy a Corps Franc meghívott aznap este vacsorázni.”

Az első este a Corps Franc 120 önkéntese volt ott a vacsorán – akik közül csak 14 lesz életben és épségben, amikor Hitler hadserege áttöri a Maginot-vonalat Saarbrücken közelében június 16-án. Draper Kauffman elfoglalta a helyét közöttük, kiérdemelve a tegezést. A kisiskolás franciája alig volt megfelelő a hivatalos magázás feladatához, és most ez a szorosán összetartó csoport arra kérte, szólítsa keresztneven őket. Egy Toine nevű tizenkilenc éves hadnagy és Marcel között ült, aki arra kérte, hogy hajtson a mészárlás helyszínére. Toine alacsony volt, a legkifogástalanabb úriember a legérzékenyebb fajtából, és fiatal kora ellenére nagyon régi vágású az udvarias modorában és választékos magatartásában. Marcel nagy, keménykötésű, huszonnyolc éves paraszt volt, durva a modorában és a magatartásában. De a nyilvánvaló különbségeik egyáltalán nem számítottak. A Marcelek és a Toine-ok testvérek voltak a Corps Franc-ban.

A kifinomult vacsorai rituálé olyan benyomást keltett Kauffmanban, mintha egy jelenetet látott volna egy filmből. Minden emberért, aki elesett az előző este óta, komoly pohárköszöntőt mondtak. Aztán valaki felolvasta a sebesültek neveit, és azokra ittak. Aztán a gyülekezet ivott az amerikaira, aki közöttük volt, és az utolsó pohárköszöntőt átengedték neki: „Vesszen Hitler és éljen Franciaország!” Az önzetlenség uralkodó szelleme olyan lenyűgöző volt, hogy fertőzött, és ez onnantól lehetővé tette Kauffman számára, hogy a félelemnek engedés nélkül teljesítse a feladatát.

Minden este külön meghívást kapott vacsorára, bár csak három továbbit tudott elfogadni, mert szinte soha nem volt elég ideje, hogy leüljön enni. A barátságok, amiket ezek az összejövetelek ápoltak, bizonyos tekintetben jók voltak, de sokkal személyesebbé és rettenetesebbé tették a háborút és annak

² Hadikereszt – francia kitüntetés

borzalmait Kauffman számára, mert valahányszor sebesültekért ment, minden transzportban volt legalább egy, aki barát volt. „Őszintén hívsz egy embert barátnak nagyon rövid időn belül, amikor meleg a helyzet – írta a hazaküldött levelében. – Ez a tetőfokára hágott egyik nap, amikor Toine-t vittem el a harctérről a fél eltűnt arcával, a darabokra lőtt karjával és az eltűnt bal lábával. Amikor beértünk vele a segélyhelyre, majdnem összeomlottam, és nem segített, hogy az ép szemével pislogott rám és az ép kezével szorította az enyémet.”

Június elején Kauffmant egy Berig nevű mögöttes őrsre küldték, a francia vidékre, egy kis pihenésre és kikapcsolódásra. Ott írt az anyjának, hogy megnyugtassa:

Ma milliomosnak érzem magam! Volt huszonnyolc órám aludni, zuhanyozni és finom meleg ételt enni, közel három hete az elsőt. Hátul vagyok egy őrsön pihelve és teljesen kiélvezve. Az a zuhany volt a legcsodálatosabb dolog, amit el tudtál képzelni!

Egy másik sofőrrel egy csodálatos francia parasztcsaládnál szállásoltak el, sok tejjel, kenyérrel, vajjal – igen, mindennel, amit akartunk. Ez tényleg pihenés. Körülöttünk mindenhol dúl a háború, de minket nem érint. Van itt egy nagy nyílt kórház, ahol csak napi kábé egy utat teszünk, és azt is általában távolabbi kórházakba, úgyhogy egyáltalán nem veszélyesek. A franciák úgy bánnak mindnyájunkkal, mint a királyokkal. A másodosztályú katonáiktól a tábornokaikig mind csodálatosak hozzánk.

Apával azt hitték, hogy a franciáknak nem igazán volt ránk szükségük, de ez a leghatározottabban megváltozott. Nagy szükségük volt ránk ezen az elmúlt néhány héten, és úgy érzem, sokak életét megmentettük, akik meghaltak volna, ha nem vagyunk itt.

Egy eset, amire gondolok. A minap sebesültvivőként mentem ki (az ezred híján volt sebesültvivőknek), és felvettünk egy fiatal, huszonkét

éves alhadnagyot. Ellőtték a lábát, de a gyors érszorító a csonk körül megakadályozta, hogy elvérezzen. Egy szót sem szóltunk, amíg el nem értünk az autóig, amin amerikai zászló volt. Akkor megkérdezte lassú, tökéletes angollal: „Amerikaiak vagytok?” Mondtam, igen, és egyszerűen azt felelte: „Nagyon köszönjük, hogy itt vagytok” és aztán elájult...

Bár tudnám, mit gondol most Amerika. Nincsenek híreim... mióta elhagytuk a bázisunkat. Gondolom, ezen az oldalon minden sztorit propagandaként könyvelnek el, de van két egyszerű tény, amiért kezkeskedhetem.

Egy: a németek gyakran és nyilvánvalóan tüzelnek a vörös kereszt-re, holott nem lehet összetéveszteni... Mind könnyörögtünk az igazgatóknak Párizsban, hogy had vegyünk le a vörös keresztet és az amerikai zászlót. Beleegyetek, hogy álcázzuk a tetőt és levegyük onnan a vörös keresztet, de az oldalakon meg akarják hagyni – szerintem propaganda szempontból.

Kettő: a franciák a világ legjobb ellátásában részesítik a német foglyokat, akik megsebesültek. Ha behozok négy sebesültet – két franciát és két németet – a sebesülések súlyossága alapján látják el őket, és nincs kivételezés. Voltak német sebesültjeim, akik beszéltek angolul, és akik elmondták nekem, hogy nem tudták megérteni... Jó, minden országban vannak gazemberek és gengszterek, de Németország egy gengszter nemzetnek tűnik, legalábbis amikor katonai egyenruhában van.

Berigben Kauffman közel került egy csoport fiatal orvoshoz, az amerikai bennlakó segédorvosokhoz hasonlóakhoz, akikkel vacsorázott. Június 10-én, miközben együtt ettek, Franciaország elnöke jelentkezett a rádióban, hogy bejelentse, Olaszország belépett a háborúba Németország mellett. Nagy keserűséget éreztek Olaszország felé, és amikor a rádió elkezdte játszani a

Marseillaise-t, mindenki talpra ugrott. „Biztosan ez a legtüzesebb himnusz a világon” – állította Kauffman a családjának.

Június 14-re az Észak-Franciaországból előrenyomuló német erők elérték Párizst. A Maginot-vonalon lévő francia csapatok vitézül harcoltak és elutasították a megadást, de a német főcsapás átkarolta és hátulról támadta őket. Június 16-án Hitler C hadseregcsoportja áttörte Maginot demoralizált védelmét Saarbrückennél és Colmarnál, míg a francia hadsereg hanyatt-homlok visszavonult dél felé, a Dél-Franciaországban biztonságot kereső pánikba esett civilek tömeges vándorlása által lassítva. Az utak bedugultak, és a német pilóták a Heinkelekkel lombkorona magasságban dübörögtek, a tehetetlen áradatot géppuskázva. Draper Kauffman erősebben imádkozott, mint valaha, hogy Amerika avatkozzon be. Úgy tűnt, az imái meghallgatásra találtak, amikor egy áramszünet alatt falragaszok jelentek meg a berigi városházán bejelentve, hogy az Egyesült Államok belépett a háborúba. Hasonló falragaszokat raktak ki más városokban is. A franciák vad lelkesedéssel reagáltak – és aztán, harminchat órával később, jött a kíméletlen hír, hogy az egész tévedés volt, és az Egyesült Államok egyáltalán nem üzent hadat. „Zseniális propaganda volt a németek részéről, ha ők tették – magyarázta egy hazaküldött levelében Kauffman –, mert a hatalmas megkönnyebbülést egy még hatalmasabb csalódás követte.” De azért „a franciák soha nem mutattak neheztelést felénk... Azt hittem, fognak.”

Néhány nappal azután, hogy Kauffman távozott Berigből, hír jött, hogy az orvos barátai mind meghaltak. Mind az egészségügyi sátorban voltak, amit egy hatalmas vörös kereszt jelzett, amikor német bombázók kioldották a halálos rakományukat.

A franciákat maguk alá gyűrte a kétségbeesés június második felében, ahogy a német invázió előrenyomult délre. Kauffman még előbb csatlakozott a visszavonuló francia katonai egységek hullámához. A franciák amerikai mentőautókat használtak a városok és kórházak utolsó perces kiürítésére,

mert, ahogy a francia tábornok magyarázta, jót tett a morálnak, ha a csapatok azt látták, egy amerikai mentő visszament északra, a frontra.

Kauffman az utolsó járművel hajtott el a Nancy-tól délkeletre lévő Baccarat-ból, és az utolsóval a közeli Lunéville-ből, mielőtt a hidat lerombolták a francia erők a német előrenyomulás lassításának reményében. Aztán visszaküldték északra, Sarre Unionba, hogy evakuálja a civileket, akiknek két napjuk volt távozni. Tragikus volt – a nagyon öregek és a nagyon fiatalok kordékban, a többi gyalog és cipelve azt a keveset, amit tudtak, és annak zömét elszórva út közben. Nem ez volt az első alkalom, hogy az idősebb emberek kénytelenek voltak elhagyni az otthonaikat a németek miatt. Nem volt meglepő, hogy keserűséget éreztek a németek felé és a saját kormányuk felé is, amiért ilyen rosszul felkészült volt.

Egy ponton Kauffman és három másik mentősofőr, nehogy elakadjanak a menekültek áradatában, visszavonultak a Mont Repos csúcsára, ahol az időjárás tökéletes volt és a kilátás lélegzetelállítóan gyönyörű. Az elhaladó kavalkád siralmas kontraszt volt. Mint magyarázta: „Nem csak azért, mert az emberek rongyokban voltak – ruhák a cipőtelen lábakra csavarva... vérfoltos ingek, rögtönzött pólyák a fejeken, karokon, lábakon, az átütő vérrrel. Az állatok... úgy cammogtak, mintha minden lépés az utolsó lett volna, és sok esetben így volt, mivel tizenegyet a szemünk előtt kellett lelőni. A letragikusabbak azonban a vállak voltak. Egy éjszaka lefolyása alatt történt. Nem a kimerültségtől lógtak, a teljes kétségbeesés összeroskadása volt, a kaotikus rémület üres arckifejezésével párosulva.”

A németek lerohanták a környéket és nem volt kórház a közelben. Egy francia tábornok egy önkéntesért küldött, hogy vigye át a sebesült katonákat az ellenséges vonalakon egy kórházba, amit elfoglaltak a németek. Így Kauffman megpakolta a mentőautóját és magával vitt egy másik sofőrt, egy Steel nevű hadnagyot, aki az élete zömében Európában élt, és tökéletesen beszélt franciául, németül és angolul. A francia előretolt őrsre érkezésükkor közölték velük, hogy a német őrs csak néhány kilométerre volt egy kanyar-

gó úton. Vánszorogva mentek tovább, olyan lassan, hogy a fehér zászlók a mentő elején és tetején alig lengedeztek a szélben, miközben Kauffman folyamatosan kongatta a harangot és nyitva tartotta az ajtót, hogy ne tűnjön fenyegetésnek az ellenség számára.

„Emlékszem a gyönyörű tájban legelésző tehenekre – írta – és végül befordultunk egy kanyarban és valami mozgást láttunk. Jézusom! A legcsekélyebb bátorság nélkül rátapostam a fékre, kiugrottam a kocsiból, a levegőbe löktem a kezeimet, és mint egy C-filmben, kiáltottam: »Kamarad!« Kábé egy tucat német fogta ránk a gépfegyverét, és volt kábé nyolc löveg a mentő mögött, erre a potenciális trójai falóra célozva, míg kinyitottuk az ajtókat. Megállapították, hogy igen, tényleg csúnyán megsebesült emberek voltak bent. Megengedték, hogy elvigyük őket a kórházba. De aztán, amikor megpróbáltunk egy második utat, motorkerékpárokat hallottunk mögénk száguldani, és tudtuk, hogy elvesztettük a játszmat.”

Június 22-én, alig hat héttel azután, hogy mentős szolgálatra jelentkezett, és egy nappal a franciák és a németek által Compiègne-ben aláírt fegyverszünet után Draper Kauffmant és a sofőrtársát a Lunéville-i fogolytáborba utalták.

Több ezer francia és kábé tizenöt amerikai volt abban a német fogolytáborban. Amikor az elfogott férfiak megérkeztek, kaptak egy kérdőívet, amelyen szerepelt a kérdés: „Járt már valaha Németországban?” Kauffman beikszelte a német. A börtön parancsnoka, aki elég jól beszélt angolul, érte küldött egyik nap. Amikor Draper megállt előtte, lenézett az asztalra, ahol volt egy vastag dosszié. A felső lapon el tudta olvasni a nevét fejjel lefelé.

– Na, járt valaha Németországban? – kérdezte a parancsnok.

– Nem, uram!

– Gondolom – mondta a német tiszt –, ön nem az a Draper Kauffman, aki Németországba ment 1930-ban, míg kadét volt az Egyesült Államok Haditengerészeti Akadémiáján, és aki 1939-ben visszament Németországba, mégpedig Berlinbe, a U.S. Lines Gőzhajózási Társaság alkalmazottjaként?

A német katonaság valahogy megdöbbenő részletekkel állt elő Kauffman legutóbbi németországi kiruccanásáról, egészen addig a tényig, hogy 1939 nagypéntekén a berlini Négy Évszak Hotelben volt, ahol a kapus tudott szerezni neki egy jegyet a Parsifalra, és azt mondta: „Milyen csodálatos látni a Parsifalt nagypénteken!” Amikor a kapus megkérdezte, hogy tetszett neki az előadás, a fiatal amerikai azt felelte: „Utálok ezt mondani, de borzalmasnak találtam.”

Húsvét vasárnap, sorolta tovább a parancsnok, Kauffman busszal kiment a Sanssoucihoz³, és látták beszélgetni egy párral egy padon, akik azt mondták, iowaiak voltak. „Tudják – idézte a parancsnok Kauffmantól –, ha bombázó pilóta lennék azzal a paranccsal, hogy bombázzak egy ilyen helyet, nem hinném, hogy meg tudnám tenni.” Továbbá, folytatta a parancsnok, Kauffman képviselte a U.S. Lines-t egy észak-atlanti konferencián az arany-szállításról, ami özönlött Európából, és rendkívül jövedelmező volt a gőzhajózási társaságoknak.

A hihetetlen német hírszerzés neveltség tárgyává tette Kauffman válaszait a kérdőíven. Minden, amit a parancsnok mondott, igaz volt. Amikor Kauffman végül elismerte, hogy járt Németországban, a férfi nevetésben tört ki. „Csak azért csinálja, hogy megmutassa nekem Németország mindentudását” – gondolt az amerikai. Ijesztő volt. Hány épületet szentelhetett Hitler ilyen aprólékosan részletezett nyilvántartások tárolására?

Ha a németek szorgalmasak voltak a kémkedésben, akkor mesterei voltak a propagandának. A fogolytáborban levetítettek egy filmet arról, ahogy a német légierő elsüllyesztett öt brit csatahajót. Kauffman csak később tudta meg, hogy az egész csata trükk volt.

Számos német őt tanult angolul, és gyakorolni akarták a nyelvtudásukat. Az ilyen ülések alatt a fiatal Kauffman, aki bajkeverőként lett ismert, oda-

³ Egykori porosz királyi kastélyegyüttes Potsdamban, Berlintől 40 km-re

mondogatott nekik. „Kizárt, hogy távol tartsátok az Egyesült Államokat ettől a háborútól – mondta nekik –, és amint az Egyesült Államok belép, vége a dalnak rátok nézve. Ez bebizonyosodott 1917-18-ban, és ugyanaz lesz megint.” Az örök ügyet sem vetettek arra, amit mondott. Határozottan meg voltak győződve, hogy a világ elért egy szakaszhoz, ahol egy homogén, hatékony népcsoportnak, mégpedig a németeknek kellett irányítani. A felsőbbrendűségük bizonyítékaként már rámutathattak Lengyelország és Franciaország néhány száz nap alatti elpusztítására, nem is említve Ausztria, Csehszlovákia, Belgium és Hollandia leigázását. Kauffman szókimondó kijelentései nem látszottak aggasztani őket. De időnként a felvetés, hogy Amerikai beavatkozik a konfliktusba, úgy tűnt, egy nagyon kicsi felhőt küldött a nagyon derült egükre.

Az amerikaiakat elkülönítették a franciáktól, akik csüggedtek lettek, és egy-egy időnkénti rúgástól eltekintve a németek általában békén hagyták az amerikaiakat. A jenkik az idejük zömét szökés tervezésével töltötték, amíg egy nap egy franciának sikerült az a tett. A németek az összes francia fogoly nevét betették egy dobozba, kihúztak tíz nevet, azokat felsorakoztatták és lelőtték, miközben a döbbsent amerikaiakkal végignézték. Aztán azt mondták: „Ha egy amerikai megszökik, kihúzzuk tízük nevét a kalapból, és lelőjük őket.” Ez véget vetett minden amerikai szökési tervnek. Kauffman és honfitársai komoly megállapodást kötöttek, hogy soha még csak meg sem próbálják.

Az Egyesült Államokban Draper anyja kapott egy gépelt levelezőlapot állítólag a fiától, közölve, hogy biztonságban volt, jó egészségben és jól bánt vele a német hadsereg. Postabélyegző vagy aláírás nem volt rajta. Ez legalább biztatóbb volt, mint az egyetlen hír, amit addig kapott felőle, ami egy rövid újságkivágást jelentett, mely felsorolta a nevét számos férfié között, akiket kitüntettek a Croix de Guerre-rel. Mivel felfedezte, hogy az említett emberek többsége meghalt, Mrs. Kauffmant összetörte a nyomorúságos bizonytalanság. Most úgy tűnt, legalább életben volt a fia, még ha fog-

ságba is került. Ekkoriban Roscoe Henry Hillenkoetter sorhajókapitány, az Egyesült Államok párizsi haditengerészeti attaséja üzentet küldött Reggie Kauffmannak a tengerre, közölve, azt hallotta, a fia biztonságban volt egy fogolytáborban.

A fogolytáborban az unalom volt a legnagyobb kellemetlenség. De jelentős időt adott Kauffmannak, hogy gondolkodjon az addigi életén és a családon, amit hátrahagyott. Család tekintetében kicsi volt az övék, egy szorosan összetartó négyes – Draper és Betty Lou, a nála tizenegy évvel fiatalabb húga, valamint az anyjuk és az apjuk.

Elizabeth Draper Kauffman (Elsaként volt ismert) elragadó, gyönyörű, szellemes nő volt, aki imádott utazni, szórakozni és sztorizgatni. A fia, Draper, sok anyaggal látta el a sztorikhoz. Amikor öt éves volt, az apja fre-gatthadnagy volt az Annapolis-i Haditengerészeti Kísérleti Támaszponton, különböző dízelmotorolajok szerkezetét kutatva hadihajók számára. A család a Haditengerészeti Akadémia területén lakott. Az anyja gyakran nevelt, amikor az öt éves fia, aki minden fent lévő percét kint töltötte hajnaltól alkonyatig játszva, be lett hívva a házba, mert nem fogadott szót. Befutott és azt mondta: „Siess és fenekelj el, hogy visszamehessek játszani!” Draper nagyon korán önálló volt.

Draper és az anyja nagyon közel álltak egymáshoz. Mivel a húga annyival később született és az apja gyakran volt a tengeren, sok évig csak ketten voltak otthon együtt, akárhol is verték fel a sátrukat vándor haditengerész családként. Nem számított, milyen gyakran költöztek, Elsa Kauffman soha nem engedett a határozott szándékából, hogy a lehető legjobb módon nevelje fel a fiát, amiben benne volt a gondoskodás, hogy jó oktatást kapjon. Azon a héten, amikor megszületett 1911-ben, Elsa elkezdett félretenni heti húsz centet az egyetemére. A későbbi években határozottan és leleményesen mindent megtett, hogy Draper felvetesse magát a Kent Iskolára, és megoldásokat keresett, hogy megküzdjön a rövidlátással, ami azzal fenyegetett, hogy megakadályozza a bekerülését a Haditengerészeti Akadémiára.

1917-18-ban, amikor Reggie Kauffman háborúban volt, Elsát ledöntötte egy életveszélyes influenza a járvány során, ami több embert ölt meg, mint maga a háború. Draperrel a Peggy Stuart fogadóban lakott, a Haditengerészeti Akadémia főkapuja előtt. Elkaranténozta magát és elintézte, hogy egy szobalány vigyen enni Drapernek, és elvigye az iskolába, és elhozza onnan. A szobalány egy tálcát hagyott Mrs. Kauffmannak a bezárt ajtaja előtt, bár jó ideig túl beteg volt ahhoz, hogy felkeljen az ágyból és érte menjen. Egyik nap Draper megkérdezte a szobalánytól, hogy a haditengerészeti kápolna harangjai miért kongtak egész nap. „A sok temetés miatt” – felelte a szobalány. Nyugtalanította Drapert, hogy az anyja ilyen nagyon beteg volt. Elizabeth Kauffman végül felépült. Hogy ne nyugtalanítsa a férjét, egy szót sem szólt a betegségéről neki, csak miután hazajött a háborúból.

Elsa Kauffman a személyiségével méltó volt a haditengerész tiszttel férjéhez, aki osztozott az életörömeiben és a humorérzékében. Határozott férfi volt, aki mindig nevetett azon, akit nem léptettek elő sorhajókapitánynak, „mert soha nem tudta eldönteni, hogy igent mondjon-e vagy nemet, amikor bármelyik megtette volna.” Reggie Kauffman a döntéshozatal iránti kedvenc hozzáállását egy nevetéssel foglalta össze: „Akkor megegyeztünk, és úgy csináljuk, ahogy mondtam.” De a humora nem felszínes emberre utalt. Ellenkezőleg, filozofikus és mélyen vallásos volt. És igazán szerette a haditengerészetet. Mint sok középnyugati fiút – az ohioi Miamisburgból származott – vonzotta a tenger és hajón volt a legboldogabb, mind közül a legboldogabb parancsnoki beosztásban. Efelől semmi kétség nem volt.

Ezt a szeretetet átadta a fiának. Míg Draper még nagyon fiatal volt, az apja elvitte több rövid körútra, ami nagy izgalom volt számára. Felnézett az apjára és olyan akart lenni, mint ő. Amikor kilenc éves volt, az anyja elvitte, hogy fogadják az apja hajóját a kaliforniai Coronadóban, ahova a család költözött a keleti partról. Reggie Kauffman elegánsan öltöző lett Londonban az I. világháború alatt, felfedezve a Gieves és Társát, a Királyi Haditengerészet egyenruháinak és a legjobb civil ruhák készítőjét. Amikor Elsa és

Draper Kauffman lementek a dokkhoz, egy jól megtermett haditengerész főaltiszt mellett találták magukat. Amikor Reggie Kauffman lejött a hajóról egy elegáns sétapálcával a Gieves-től, Draper anyja huncutul megjegyezte a főaltisztnek:

- Szép kis alaknak látszik, aki most jön le a hídon.
- Ide hallgasson, hölgyem – felelte a főaltiszt nyilvánvaló büszkeséggel –, ne hagyja, hogy a flancos ruha megtévessze. Az Viharos Kauffman, a legkeményebb rombolókapitány a haditengerészetben!

Draper ezt soha nem felejtette el.

Noha Reggie Kauffman csatahajókon és cirkálókon szolgált, az igazi szerelme a romboló volt, elég kicsi, hogy „megforduljon a tízcentesen.” Tudta, mi mozgatta a rombolót – minden alkatrészt – és személyesen megismerted a legénysége minden tagját. Az volt Draper Kauffman álma, hogy rombolókapitány legyen, akár az apja.

Nem volt könnyű az apja nyomába lépni, akinek a haditengerészeti pályafutása minden évvel elismertebb lett. Az I. világháborúban az első feladata az volt, hogy a fegyveres őrséget vezesse egy csapatszállítón, az SS *Tenadores*-en, amely amerikai katonákat vitt harcolni Franciaországba, az első amerikai csapatszállítón, ami kikötött azokon a partokon. Aztán egy rombolóra vezényelték, ami az írországi Queenstownba tartott, ahol az amerikai hajók a Királyi Haditengerészet parancsnoksága alatt szolgáltak. Mire a nagy háborúnak vége lett – amikor a felesége és a fia figyelték lejönni a hajójáról azzal a sétapálcával –, Kauffman korvettkapitány volt, és a saját rombolójának a kapitánya. Kitüntették az Egyesült Államok Haditengerészetének legmagasabb kitüntetésével, a Haditengerészeti Kereszttel kiváló szolgálatért, miközben járőrözés és konvojkísérés veszélyes kötelességét teljesítette az ellenséges tengeralattjáróktól hemzsegő vizeken.

1920 novemberében Reggie Kauffmant Washingtonba rendelték, hogy a Műszaki Iroda egy új rádiós osztályát vezesse. Az ottani három éve alatt a haditengerészet számára rádiókészülékek beszerzéséért volt felelős. Több

civil állást ajánlottak neki, köztük egyet egy olajipari vállalatnál, a haditengerészeti illetménye sokszorosával, de nem tudta elképzelni, hogy feladjon egy karriert, amiért ilyen szenvedélyt táplált. Washingtonban Kauffmanéknak három értékes évük volt családi életre. Draper a Saint Albans Iskolába járt. 1922-ben, amikor tizenegy éves volt, megszületett a húga, Elizabeth Louise (Betty Lou). Puszta véletlenségből Wallis Spencer, a walesi herceg leendő felesége volt Betty Lou egyik keresztanyja. A kicsinél életveszélyes fülfertőzést diagnosztizáltak és a tébolyult anyja lelkészt hívott, hogy keresztelje meg. Egy közeli barát, Marianna Sands lett behívva keresztanyának, és a kicsi apját hazahívták és utasították, hogy kerítsen valakit keresztapának. Ebben a baljós pillanatban Wallis, akit az első férje, Winfield Spencer éppen elhagyott egy részeg szeszélyében, beállított, hogy kiöntse a bánatát Elsa Kauffmannak. „Nincs időm most erre Wallis – mondta Elsa a látogatójának –, de szeretnél Betty Lou másik keresztanyja lenni?”

Draper nem sok jót várhatott a húga keresztanyjától, a leendő windsori hercegnőtől. Wallis Spencer viszonyt kezdett egy jóképű fiatal titkárral az argentin nagykövetségről, és később abban az évben, semmi kétség, a bekövetkező botrány miatt, törölték a nevét az olasz nagykövet által tartott estély vendéglistájáról. Azt tekintették az év eseményének Washingtonban. Wallis szörnyen dühös volt. Meggyőződve, hogy ez Elsa Kauffman hibája volt, mert az olasz nagykövet a család jó barátja volt, beviharzott a házba, elsöpört Draper mellett, és olyan sértések özönével támadt az anyjára, amilyeneket a tizenegy éves fülei soha nem halottak. „Soha senki nem beszélt így velem életemben, és ez az utolsó alkalom, hogy szót váltottunk!” – csattant fel Mrs. Kauffman, és haladéktalanul kidobta a házból.

Évekkel később Elsa Kauffman meglátogatta Angliában Wallis Spencer unokatestvérét, Corinne Murray-t. „Tudod, Elsa – mondta a vendéglátója, nem tudva a korábbi szerencsétlen esetről –, Wallis-t sokszor meglátogatja a walesi herceg, ezért megkértem őket, hogy jöjjenek át egy italra, míg itt vagy.” Mire Draper anyja így felelt: „Mivel a hazámban nem beszélek vele,

nem tudom, miért kellene beszélnem vele itt” – és ürügyet talált, hogy ki-mentse magát estére. Később nevetve vallotta be a fiának: „Bár ne lettem volna olyan elvekhez ragaszkodó!”

A Kauffman család csak három évig volt együtt családként Washingtonban, mert 1925-ben Draper a Kent Iskolába járt Connecticutba. Amikor második volt, a család hátrahagyta és Rio de Janeiróba költöztek, ahova Reggie Kauffmant az Egyesült Államok haditengerészeti missziójának tagjaként küldték, hogy segítsen Brazíliának annak kérésére növelni a romboló köteléke képességét. Draper ekkor tizenöt éves volt, de a húga csak négy, és a család latin-amerikai tartózkodása egy sztorit eredményezett, amit Reggie Kauffman mindig vidáman mesélt a gyerekei korkülönbségéről. A brazil haditengerészettel dolgozva elismeréssel adózott sok tiszt iránt, akivel találkozott. De volt egy probléma: nagyon nehezen tudta meggyőzni a brazil tiszteket egy romboló csoportból, hogy maradjanak kint a tengeren, még éjszakára is. Vitatkozott velük, mondván, a hivatásos haditengerész tiszteknek gyakran hosszú időszakokig kellett tengeren maradniuk. Végül sikerült rávennie néhányukat, hogy maradjanak a rombolóján csaknem egy hétig. Egyik reggel a kabinjában kávézva az egyik brazil észrevett egy képet Draperről és Betty Louról.

– Ó, parancsnok – jegyezte meg elragadtatással –, a két gyereke?

– Igen – felelte Kauffman –, az egyetlen kettő.

– De sok év van közöttük – mondta a férfi meglepődve.

– Tizenegy év.

A brazilnak leesett az álla.

– A hazájában olyan sokáig tartják a tengeren?

A korkülönbség és a különlét évei ellenére Betty Lou rajongott a bátyjáért. Ugyanolyan elbűvölő és vicces volt a húgával, mint mindenki mással, és mint oly sokan, a húga a büvkörébe került. Persze segített, hogy amikor kicsi volt, Draper szakított időt rá, hogy olvasson neki, gyakran a Micimackót és Alice Csodaországban-t. Elmondta a húgának, hogy azt tervezte, író lesz,

és hogy azt hallotta, jó volt az Alice Csodaországban-t olvasni olyanoknak, akik írók akartak lenni.

A Kent Iskola évei alatt Draper felfedezte a lányokat. Amikor tizenöt éves volt, Rio de Janeiróba hajózott a nyári szünetben, és az út alatt összebarátkozott egy vele egykorú brazil fiúval, Luizzal. Luiz elmondta, hogy nagyon várta a tizenhatodik születésnapját.

– Miért? – kérdezte Draper.

– Mert egy lányt kapok a születésnapomra! – felelte a barátja.

Amikor Draper ugyanezt kérte az apjától, határozottan közölték vele, hogy inkább volt észak-amerikai mód virágokkal rabul ejteni egy lány szívét. Észrevette, hogy az amerikai hölgyek láthatóan bolondultak az orchideákért, ami Rióban minden bokorban megtalálható volt. Ősszel visszaúton az Államokba beleesett egy filmsztárba a hajón. Az egzotikus virágok hatalmáról szerzett újdonsült tudásához folyamodva rendelt két tucat orchideát, amikor visszaért New Yorkba, és a számlát Kentbe küldette. Természetesen pénztelenként elküldte a számlát az apjának, aki nem kicsit volt bosszús.

A Kent Iskolában volt, hogy Draper Kauffman rájött, a haditengerészetbe akar menni – és hogy jobb lesz, ha elkezd felkészülni. Gond volt a szemével, ezért az anyja Draper húgával együtt otthagya Brazíliát, hogy megpróbáljon segíteni neki. Elvitte John Burke-höz, egy neves washingtoni szemorvoshoz, aki elmondta, hogy a fia szeme gyenge volt, és hogy soha nem fog átmenni a Haditengerészeti Akadémia alkalmasságiján. Reggie Kauffman, szentírásnak véve Dr. Burke szavát – és azért is, mert félt, hogy a fia az iránta érzett hűségéből választotta a haditengerészetet – beíratta Draper a Princetonra. Azonban nem számolt Draper állhatatosságával, vagy a feleségével, aki felfedezte Dr. Bates-t, egy új és unortodox szemorvost, aki megismertette a fiát a napi hosszú szemgyakorlatokkal, köztük a „tenyere-lés”-sel, amellyel egy teljes óráig a szemein kellett tartania a kezeit. Bár a program Draper szavaival „gyötrelmesen unalmas” volt, és ritkán fordíthatott időt rá, a szemei mégis javulni tűntek.

Hamarosan újabb probléma bukkant fel. Egy ohiói képviselő megígérte Draper Kauffmannak a felvételt a Haditengerészeti Akadémiára, de ez a jótevő váratlanul meghalt. Sőt, az utódjának már volt saját listája a felvételizőkről. Draper ezért olyat tett, amiről tudta, hogy megbocsáthatatlan volt. Kihízelt száz dollárt a nagyanyjától, elhagyta az iskolát anélkül, hogy bárkivel közölte volna, hova megy, és elment Washingtonba, ahol táborot ült a YMCA-ben. Mire ismét felbukkant az iskolában, biztonsággal lehetett mondani, hogy a szülei és Sill atya, a kenti iskolaigazgató, készek voltak agyon csapni. Draper Kauffmannak egyvágányú elméje volt; amikor valamiről eldöntötte, hogy fontos volt, azt véghezvitte – ezt a jellemvonást megőrizte egész életében, és az apja gyakran kritizálta érte.

Míg Washingtonban volt, Drapernek sikerült felkeresnie huszonkét képviselőt, akiknek még nem telt meg a listájuk. A legnehezebb feladat az volt, hogy átblöffölje magát a titkárnőknél; bebocsátást nyerve a belső szentélybe elmondta minden képviselőnek, hogy mennyire akart a Haditengerészeti Akadémiára járni. Tudta, hogyan nyerje el emberek szimpátiáját és hasson a szívekre, ha volt mire hatni. Eljátszotta a csüggedt sztoriját, kihozva belőle, amit lehetett, és végül talált három képviselőt, aki hajlandó volt segíteni. De később kapott egy levelet a Haditengerészeti Minisztériumból, amelyben tájékoztatták, hogy csak egy helye lehetett, és hogy ki kellett választania a szponzorát. Végül megengedhette magának, hogy egy másik ohiói képviselőt válasszon, Roy G. Fitzgeraldot.

Azonban semekkora sárm sem javíthatta meg Draper Kauffman szemét. Átment az akadémia felvételi vizsgáján elméletből, de megbukott a szemvizsgálaton. Egy árpa a bal szemén ürügyet adott neki, hogy visszamenjen, és újra megpróbálja. A második alkalommal mérges szömörce támadta meg mindkét szemét, és így kapott még egy lehetőséget. A vizsgálat tovább halasztódott a húga, Betty Lou jóvoltából. Július 4-én Draper, az anyja és a húga barátokhoz csatlakoztak egy idilli pikniken a Beavertail állami parkban, a Rhode Island-i Jamestownban. Amikor indultak, Betty Lou észrevett

egy petárdát, ami nem gyulladt meg, és könyörgött a bátyjának, hogy gyújtsa meg neki. Engedve a húgának, Kauffman gyufát gyújtott, és a petárda a szemébe robbant. Jót mulatott rajta – soha nem mondott egy rossz szót sem a húgának, és a Haditengerészeti Akadémia ismét elnapolta a szemvizsgálatot. Július végén az akadémia végül megvizsgálta a szemét és úgy döntöttek, fel lehetett venni.